

— Ще те отнеса до първата воденица на долу низъ
рѣката, — продума му мама: — тамъ ще те превържемъ и
затоплимъ. Ти нѣма да умрешъ, не бива да умрешъ . . .

Обилни сълзи задавиха мама и тя млъкна.

Куршума бѣше миналъ подъ лѣвата плешка и излѣзълъ подъ сърцето. Кръвта бѣше изтекла.

Мама безъ да се суети повече, съ бабина помощъ, зе го на грѣбъ и го понесе. Отде се зе у нея тая сила! Тя бързо слизаше къмъ рѣката и ние следъ нея. Не искаше да знае ни за турци, ни за черкези — тѣхнитѣ помагачи. Нѣкаква необуздана смѣлость я бѣше обхванала. Усѣщаше прерѣние къмъ смъртта.

За единъ часъ пжтъ ние стигнахме воденицата. Похлопахме. Следъ известно колебание отвориха ни. Запалихме огънь. Мама разположи тате да го загопли. Обаче вкоченя сали му бѣха членоветѣ. Всичко бѣше излишно: той туку що бѣ издѣхналъ.

На следния денъ съ мжка разрихме снѣга и изкопахме гробъ. Погребяхме го безъ опѣло. Де можеше да се намѣри свещеникъ презъ това усилно време? Всѣки се спотаилъ въ гнѣздото си — не мърда на вѣнъ.

Следъ погребението прибрахме се дома въ Бръстово — осиротели.

Това голѣмо нещастие направи мама тъй смѣла, че не се плашеше отъ никаква опасностъ. На два-три пѣти отдѣлни турци се опитаха да ни нападнатъ дома, но тя като тигрица ги посрещаше съ бравда въ рѣка.